

מ"י 6081/02/15 - א א נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"י 6081-02-15 משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה נ' א

בפני כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור
המבקש א א
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

רקע:

1. במסגרת מ.ת. 38143-10-14 התנהל בפני דיון בעניינו של המבקש.

המבקש הואשם בעבירות של התפרצות וגניבה, הפניתי אותו לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר מעצר בעניינו ועל פי תסקיר מעצר משלים, לאחר שהמבקש נמצא מתאים להשתלב בחלופת מעצר במסגרת האישפוזית בטמרה ולאחר מכן בטיפול גמילה שיקבע ע"י שירות המבחן, הוריתי על שחרורו של המבקש בתאריך 21/12/14.

בהחלטתי הנ"ל קבעתי כי:

"העבירות המיוחסות למשיב הם כאמור עבירות רכוש שאינן מקימות חזקות מסוכנות, ואוסיף עוד כי לא נעברו בנסיבות המצביעות על תחכום, שיטתיות או תכנון מראש.

בבואי איפוא לאזן בין האינטרס הציבורי לבין השיקול השיקומי, ולאור העובדה כי המשיב למעשה עצור למעלה מחודשיים ימים, נחה דעתי כי ניתן לאמץ את האמור בתסקיר המעצר המשלים ולהורות כי המשיב ישוחרר לאישפוזית בטמרה בתאריך 23/12/14, אליה יובא בדרך של DOOR TO DOOR ע"י שב"ס עד שעה 13.00 באותו יום.

המשיב ישהה באישפוזית תקופה של 21 יום ולאחר מכן ישולב בקהילה יעודית שתבחן ע"י שירות המבחן כפוף להתאמת המשיב אליה.

תנאי לשילובו של המשיב באישפוזית בטמרה - הסדרת התשלום ע"י המשיב או מי מטעמו. כל עוד לא יוסדר עניין זה ישאר המשיב במעצר.

עמוד 1

נרשמה התחייבות שירות המבחן והגורמים המטפלים לדווח על כל הפרה של התנאים המגבילים.

מובהר למשיב כי מדובר בתנאים סגורים ועליו לעמוד בנוהלי החלופה ובהנחיותיה.

מוטל צו פיקוח מעצר לתקופה של 6 חודשים".

על החלטתי זו לא הוגש ערר.

2. בתאריך 26/1/15 נשלחה לתיק המ.ת. הודעה מטעם אישפוזית טמרה לפיה המבקש התקבל לטיפול במסגרת האמורה ביום 23/12/14 והשתלב במסגרת לשביעות רצון הצוות המטפל.

במהלך תקופת האישפוז רואיין המבקש למספר קהילות טיפוליות להמשך טיפול ושיקום, אך בשל מצבו הרפואי/הנפשי לא התקבל לחלק מהן, ונבדקה האפשרות לשלבו בקהילת תחלואה כפולה.

המבקש לא התקבל לקהילות תחלואה כפולה מסיבות כאלה ואחרות.

המבקש סיים את תקופת אישפוזו ביום 12/1/15, האישפוזית האריכה את תקופת אישפוזו עד 25/1/15 בתקווה כי תמצא תכנית טיפולית המשכית, אך ללא הצלחה, על כן הוחלט לסיים את טיפולו באישפוזית.

3. ביום 29/1/15 הוגש לי תסקיר מעצר (שנערך ע"י קצין המבחן ביום 27/1/15). מהתסקיר עולה כי המבקש אכן נקלט בקהילה הטיפולית, אך משלא התאפשרה קבלתו לקהילה טיפולית רגילה ולא נמצא מקום בקהילה טיפולית לסובלים מתחלואה כפולה, הוחלט על שחרורו של המבקש לבית בת זוגו.

קצין המבחן ציין כי לאור האמור ומכיוון שהמבקש "פעל בהתאם למבוקש ממנו ושמר על התנאים המגבילים, אנו רואים מקום לקיים דיון בעניינו במטרה להסדיר את מצבו כיום כמי שנתון בתנאים מגבילים".

לדברי קצין המבחן הכיוון הוא שהייה בחלופה בבית בת זוגו של המבקש בנשר, מקום בו נמצא היום, ובמהלך השהות ימשיך שירות המבחן לבחון את האופציות לקליטת המבקש באחת הקהילות שנבחנו.

קצין המבחן מוסיף עוד כי במידה ויתקלו בקשיים תשקל הפניית המבקש לטיפול ביחידה העירונית לטיפול בהתמכרויות.

בהמשך לבקשה זו קבעתי דיון ב-4/2/15 בשעה 09.00 והחלטתי נשלחה לצדדים בפקס עוד באותו

עמוד 2

יום, 29/1/15.

4. בתאריך 2/2/15 בשעה 12.57 נעצר המבקש ע"י המשטרה בחשד לביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית והובא להארכת מעצר ביום 3/2/15 בפני כב' השופטת אלון.

ב"כ של החשוד באותו דיון ציין כי המבקש לא הפר כל החלטה שיפוטית שכן קיימת החלטה מאוחרת יותר, וב"כ המבקשת ציין לפרוטוקול כי: "לאחר בירור, מעיון בחומר אני מבין שהחשוד בעצם לא הפר את התנאים לאחר שהוצאנו את הפרוטוקול המעודכן כרגע מהמזכירות בבית המשפט, מהפרוטוקול אנו למדים ומבינים שהוא לא הפר את התנאים. למעשה הוא אמור להיות משוחרר ואנו חוזרים בנו מהבקשה".

בהמשך לכך בשעה 12.16 הורתה כב' השופטת אלון על שחרורו של החשוד.

התיק נסגר ע"י קצין חקירות בעילת א.ע.צ- על גבי כריכת התיק .

5. בדיון שהתקיים בפני במסגרת מ.ת. 38143-10-14 הנ"ל ביום 4/2/15 ולאחר שההשתלשלות דלעיל הובאה בפני, חזרתי על התרשמותי כי איני סבורה שהמשיב (המבקש דכאן) הפר ולו תנאי אחד מתנאי השחרור - לטעמי המשיב פעל בדיוק בהתאם למתווה שהותווה לו ע"י הגורמים הטיפולים, האישפוזית בטמרה, שירות המבחן ובית המשפט. כפי שצינתי בהחלטתי - אין ספק כי המשיב נקלע כאן למלכוד שלא באשמתו: המשיב עבר בהצלחה את הטיפול באישפוזית, טיפול אשר מוגבל לתקופה בת מספר שבועות. המדינה לא מצאה מקום מתאים למשיב במסגרת הקהילות הטיפוליות הקיימות. עסקינן בתקופת ביניים כשהמשיב מצוי תחת צו פיקוח מעצר, כשהוא מבין היטב השלכות אי עמידה בתנאי השחרור על חירותו ועל יכולתו להמשיך בהליך הטיפולי, ולטעמי אין מניעה כי עד אשר תמצא המדינה פתרון מוסדי מתאים, בשים לב למגבלותיו של המשיב, הוא ישהה במעצר בית מלא בבית בת זוגו גב'נטלי מלול ת.ז. 33787276 המתגוררת ברח' התשבי 17/10 נשר".

בהמשך לאותה החלטה הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר משלים על מנת לעדכן את בית השפט האם המשיב נקלט באחת הקהילות המטפלות באלה הסובלים מתחלואה כפולה ואם לא - ידאג לשלבו בטיפול ביחידה העירונית הרלוונטית.

קבעתי כי עד אשר יתקבל תסקיר המעצר המשלים ועד החלטה אחרת ישהה המשיב במעצר בית מלא בבית גב' מלול בכתובת לעיל.

הבקשה:

6. בתאריך 17/2/15 הגיש ב"כ המבקש עו"ד יניב אביטן בקשה בהתאם לסעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) למתן פיצוי בגין מעצר.

בבקשתו פירט עו"ד אביטן את השתלשלות האירועים בתחנת המשטרה וציין כי הוא עצמו, עו"ד אביטן קיים שיחות עם החוקרת אפרת חרפי, המציא לידיה מסמכים לרבות תסקיר שירות המבחן המורה למבקש כיצד עליו לנהוג עם צאתו מהאישפוזית, ואף עדכן את החוקרת כי התסקיר הועבר לבית המשפט, אך כל אלה נפלו על אזניים ערלות המבקש נעצר ביום 2/2/15 בחשד כי הפר הוראה חוקית והובא להארכת מעצר ביום 3/2/15.

בעקבות הצהרת נציג המשיבה כי החשוד לא הפר בעצם את התנאים - המשיב השתחרר.

7. ב"כ המבקש פירט בבקשתו אל השתלשלות אותה תיארתי לעיל וצירף את הפרוטוקולים הרלוונטים לרבות קביעתי ממ.ת. 38143-10-14 מיום 4/2/15 אותה ציטטתי לעיל.

8. ב"כ המבקש הפנה להוראות סעיף 38 לחוק המעצרים ולפסיקה מכוחה סבר כי יש הצדקה לפצות את המבקש בהתאם להוראות הסעיף הנ"ל.

לדברי הסניגור על אף שהודיע לחוקרת כי המבקש לא הפר כל החלטה שיפוטית, המציא לידיה את פרוטוקול הדיון מיום 23/12/14, את תסקיר שירות המבחן מיום 27/1/15 והודיע לה כי נקבע דיון בעניין זה ביום 4/2/15 בפני המותב הנוכחי, אלה לא הותירו רושם על נציגי המשיבה והמבקש שהה לילה שלם במעצר על כל המשתמע מכך.

לא זו אף זו אלא שהובא ביום 3/2/15 לבית המשפט בבקשה להאריך מעצרו ב-3 ימים לצורך השלמת החקירה, ורק אז שוחרר לאחר שנציגי המשיבה עיינו בראיות.

9. לעמדת ב"כ המבקש מדובר בהתנהלות פסולה ומעצר שווא.

כל האותות והסימנים שהיו דרושים על מנת למנוע את המעשה הפסול הוצגו והובאו בפני נציגי המשיבה בזמן אמת עוד בטרם פעלה לשלילת חירותו של המבקש, אך אלה לא הותירו רושם של ממש על נציגי המשיבה, שהתעלמו לחלוטין מהאסמכתאות שהובאו בפניהם והביאו לכליאתו של המבקש, תוך שהם עושים דין לעצמם.

נוכח אלה ביקש ב"כ המבקש להעביר מסר כי מעצר מאחורי סורג ובריא אינו מעשה קל ערך ולא יעלה על הדעת שאדם שאין כנגדו חשד סביר לביצוע עבירה יעצר מיידית ויובא לבית משפט בבקשה

להארכת מעצר.

מעצרו של אדם צריך להתבצע באחריות רבה, ותוך הפעלת שיקול דעת מתון ומושכל ואלה לא באו לידי ביטוי באופן בו התנהלה המשיבה במקרה הנדון.

ההליך בפני:

10. בתאריך 8/10/15 התייצבו הצדדים בפני כשב"כ המבקש חזר על נימוקי הבקשה. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה וציינה כי לא כל מעצר שמסתיים בלא כלום, מצדיק תשלום בפיצוי.

טענות המשיבה:

11. לעמדתה במקרה הנדון היה יסוד למעצר החשוד. החשוד נראה ביום 29/1/15 מסתובב באיזור מת"מ והוא בחר למלא פיו מים ולא נתן הסבר מדוע אינו באישפוזית או בקהילה החלופית בה אמור להיות.

לדבריה של ב"כ המשיבה מה שעמד בפני הקצין שקיבל את החומר היה גליון ההרשעות הקודמות של המבקש, שיש לו עבר בעבירות של הפרת הוראה חוקית, ופרוטוקול בית המשפט שאמר שצריך להיות באישפוזית ולאחר מכן בקהילה.

ב"כ המשיבה הסכימה כי המבקש למעשה נפל בין הכיסאות וכי יתכן ויש לפצותו אך לדבריה לא המשטרה.

ב"כ המשיבה ציינה כי נעשה נסיון לדבר עם האישפוזית, ויש על כך מזכר בתיק, ציינה כי נכון ליום המעצר היה בידי המשיבה רק פרוטוקול ישיבת 21/12/14 ויחידת התביעות לא הודיעו דבר כי לא עודכנו ע"י שירות המבחן והסניגור.

לדבריה גם ראש יחידת התביעות מסרה לה כי לא קיבלו כל מידע משירות המבחן לפיו המבקש שוחרר מהאישפוזית.

מכל מקום אין כל קביעה שניתן היה לשחרר את המבקש לביתו.

טענות המבקש:

12. בדבריו לפרוטוקול חזר ב"כ המבקש על טענותיו לרבות שיחתו עם החוקרת, הסבריו המפורטים והחומר שפיקסס לעיון החוקרת.

לדברי ב"כ המבקש בנקודת הזמן בו נעצר המבקש היתה כבר החלטה של בית המשפט הקובעת דיון בעקבות פניית שירות המבחן ועובדה זו אף ציין באוזניה של החוקרת שהתעלמה ממנה. די אם החוקרת היתה מתקשרת ליחידת התביעות ומוודאת זאת, שכן במועד הנ"ל לתביעות כבר היה ידוע על הפניה והדיון.

ב"כ המבקש הפנה גם לשוני הקיצוני בהתנהלות המשיבה - ב-2/2/15 על סמך החומר המצוי בתיק מחליטים לעצור את המשיב ולהביאו להארכת מעצר, ולמחרת ביום 3/2/15 אותו פה של המשיבה מודה בפתח הדיון בפה מלא שהמשיב לא הפר שום תנאי.

על כן ביקש ב"כ המבקש לקבוע כי המעצר לא היה חוקי, לא היתה שום עילה לעצור את המבקש ולבלות לילה בתחנת המשטרה, המדובר במעצר שהחל בלא כלום ומצדיק פיצוי.

דין והכרעה:

13. בית המשפט לקח את תיק החקירה לעיונו.

מעיון בתיק החקירה עולה כי אכן המבקש עוכב לחקירה ביום 2/2/15 בשעה 12.57 בגין חשד לעבירה של הפרת הוראה חוקית.

עם זאת, הודעת החשוד שנגבתה ביום 2/2/15 בשעה 15.35 מצביעה על כך שיוחסה לו עבירה של פריצה לרכב במתחם החניה של מת"מ.

הודעה קודמת שנגבתה מהחשוד בידי החוקרת אפרת חרפי במועד הנ"ל בשעה 13.02 מצביעה על כך שיוחס לו חשד של הפרת הוראה חוקית בכך שעזב את האישפוזית בטמרה ללא שחרור מבית המשפט.

בעדותו זו מציין המבקש במפורש כי נאמר לו ע"י עו"ד של האישפוזית והמדריך שהם דיברו עם קצין המבחן ג'מיל, ובתיאום איתו אמרו לו להתקשר לאשתו שתבוא לקחת אותו וכך נעשה.

לדברי המבקש קצין המבחן ג'מיל דיבר איתו פעמיים ואמר לו שיצרו איתו קשר להגיע לדיון. לדברי המבקש - החשוד דאז, הוא פעל לפי החלטת קצין המבחן שכן היה תחת פיקוחו ולאחר האישפוזית היה אמור ללכת להמשך טיפול לקהילה, אך בינתיים אמרו לו שיהיה בבית והעניין בטיפול.

כן ציין המבקש כי קצין המבחן אמר לו להיות בבית, הוא היה אמור להיות באישפוזית 21 יום, אך היה בפועל 32 יום בגלל שלא מצאו לו מקום ולאחר מכן אמרו לו ללכת הביתה.

14. בתיק החקירה מצוי מזכר מיום 2/2/15 שם מציין החוקר מיכאל אליאב כי שוחח עם האישפוזית בטמרה והעובדת הסוציאלית לא ידעה לומר מי מבין העובדים באישפוזית הוא שדיווח למשטרה על יציאתו של החשוד מהאישפוזית.

כן מצורף לתיק החקירה אישור סיום טיפול מיום 25/1/15 לפיו המבקש נמצא באישפוזית בין 23/12/14 עד 25/1/15 וסיים את הטיפול בהצלחה.

15. לתיק החקירה אף צורף תסקיר המעצר שנערך ע"י קצין המבחן ג'מיל חוסיין ביום 27/1/15 שם מציין קצין המבחן במפורש כי משעבר כשבוע מיום סיום הטיפול באישפוזית ומשלא נמצא למבקש פתרון באופק, הוחלט על שחרורו לביתה של בת זוגו וכתוצאה מכך מבקש קצין המבחן לקיים דיון על מנת להסדיר את מצבו של המבקש אשר **אשר פעל בהתאם למבוקש ממנו ושמר על התנאים המגבילים** (הדגשה שלי א.ק.).

16. עיינתי בתיק החקירה ולא מצאתי תיעוד של השיחה שנערכה בין עו"ד יניב אביטן לבין החוקרים המטפלים. כאמור החוקרים המטפלים לא הגישו תצהירים לתיק ולא נתבקשו להגיע למתן עדות לבית המשפט, כך שבפועל עומדת בפני רק גרסתו של עו"ד אביטן לפיה התקשר לחוקרת, עדכן אותה במצבו החוקי של המבקש, כמי שלא הפר את תנאי שחרורו, העביר לה את בקשת קצין המבחן (שאכן מצויה בתיק החקירה) והפנה אותה לעובדה כי בית המשפט קבע דיון ליום 4/2/15 לאור בקשת שירות המבחן.

17. בתיק החקירה גם מצאתי עדות מיום 14/5/15 (דבר תמוה כשלעצמו, שכן כאמור התיק כבר נסגר א.ע.צ ע"י קצין מוסמך כבר בתאריך 3.2.15): מדובר בהודעה שנגבתה מנציג האישפוזית בטמרה עו"ד אנואר דיאב. בהודעה זו מציין מר דיאב כי המבקש אכן נקלט באישפוזית לתקופה של 21 יום, אך הסכימו להאריך לו את תקופת השהיה היות ולא נמצא מקום בקהילה מיוחדת לסובלים מתחלואה כפולה.

בסופו של יום הוחלט להפסיק את הטיפול תוך דיווח לקצין המבחן, כאשר המבקש יצא מהאישפוזית באישור הצוות המטפל, אשר דיווח לקצין המבחן שהיה אמור לפנות לבית המשפט בבקשה למצוא למבקש מסגרת חלופית.

לא מצאתי בתיק החקירה כל דיווח לפיו האישפוזית שלחה למשטרה הודעה על כך שהמבקש יצא את הקהילה, ולמעשה הגרסה היחידה העומדת בפני היא עדותו של עו"ד דיאב לפיה יציאת המבקש נעשתה בתיאום עם קצין המבחן, ההודעה נמסרה לקצין המבחן והוא זה שהיה אמור לפנות לבית המשפט בבקשה מתאימה, מה שנעשה בפועל.

18. מהראיות שהוצגו בפני ומהשתלשלות הדברים עולה כי המבקש לא עזב את האישפוזית בטמרה על דעת עצמו אלא לאחר שתקופת שהייתו שהוארכה הסתיימה, כשהדבר תואם עם קצין המבחן אשר פנה לבית המשפט ביום 27/1/15 לקיים דיון לצורך קבלת הנחיות, דיון אשר נקבע ביום 4/2/15 וההודעה על כך נשלחה לצדדים מבעוד מועד.

עוד עולה מהודעת קצין המבחן כי מבחינת קצין המבחן המבקש פעל בהתאם למבוקש ממנו ושמר על התנאים המגבילים, כשעמדה זו של קצין המבחן הועברה על ידי ב"כ המבקש לחוקרת המטפלת כאמור לעיל.

19. גם מהחלטתי מיום 21/12/14 עולה כי לאחר שהמבקש (המשיב באותו הליך), ישהה באישפוזית תקופה של 21 יום הוא ישולב בקהילה ייעודית שתבחן ע"י שירות המבחן.

לא קבעתי בהחלטה זו מנגנון לפיו אם יסיים המבקש את האישפוזית ולא ימצא לו מקום, הוא אמור לחזור למעצר או להשאר באישפוזית גם אם יסיים את הטיפול שם, אלא העברתי את הסמכות למעשה לשירות המבחן שאמור היה לשלב את המבקש בקהילה טיפולית מתאימה.

20. העולה מן האמור כפי שצינו כל הגורמים - קצין המבחן, מנהל האישפוזית, ב"כ המבקש, בית המשפט עצמו בהחלטה מיום 4/2/15 וכב' השופטת אלון בהחלטת השחרור מיום 3/2/15 בעקבות הודעת החוקר שהופיע בפניה - המבקש לא הפר את תנאי שחרורו ופעל בדיוק בהתאם להנחיות הגורמים המטפלים - קצין המבחן ומנהל האישפוזית.

מכאן שהמבקש לא עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית בניגוד לסעיף 287 לחוק העונשין כפי שיוחס לו ע"י המבקשת בתיק החקירה נשוא בקשה זו.

21. יש איפוא לבחון האם יש מקום להורות על פיצוי המבקש בשל מעצרו בהתאם להוראת סעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1986.

סעיף זה קובע כי:

"א. נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום, ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט".

22. גם אם לכאורה כשנעצר המבקש בחשד לביצוע עבירת רכוש כלשהי ונמצא כי לכאורה הוא הפר את תנאי שחרורו נשוא ההחלטה מיום 21/12/14, מה שאיפשר בשלב הראשון את עיכובו לצרכי חקירה, אני סבורה כי לאור השתלשלות הדברים שפורטה לעיל ושהיתה בפני החוקרים המטפלים והקצין אשר הורה על מעצרו של המבקש, לא היה יסוד למעצר ומכל מקום השתלשלות הנסיבות כפי שתיארתי לעיל, מצדיקות את פיצויו של המבקש.

23. כאמור בידי החוקרים לא היתה תלונה של האישפוזית בטמרה לפיה המבקש הפר את תנאי שחרורו.

24. לא זו אף זו, אלא שעו"ד אביטן קיים שיחה עם החוקרת המטפלת, העביר אליה את הודעת קצין המבחן בפקס - הודעה אשר מתווקת בתיק, ואשר בעקבותיה נקבע דיון, ואף עדכן אותה כי בית המשפט קבע דיון ביום 4/2/15 אליו זומנו הוא ונציג התביעה. אולם המשיבה לא טרחה לברר את טענותיו של עו"ד אביטן, לא התקשרה ליחידת התביעות, לא התקשרה עם קצין המבחן ולמעשה עצמה את עיניה ולא ביקשה לברר את מצב הדברים לאשורו.

המשיבה העדיפה לעצור את המבקש ולהביאו למחרת להארכת מעצר, שם הצהיר נציג אותה משיבה כי אכן לאחר עיון בחומר הוא מבין שהחשוד דאז, המבקש כאן, בעצם לא הפר את התנאים.

ידה של המשיבה היתה "קלה על ההדק" ובמקום לבדוק את הטענות בקלות ללא מאמץ, בלא צורך באיסוף חומר נוסף מעבר לחומר שהיה בפניה - וכפי שמציין בצדק ב"כ המבקש אפילו ע"י שיחת טלפון יחידה ליחידת התביעות השייכת לאותה משיבה עצמה, עצרה את המבקש ואף הביאה אותו למחרת להארכת מעצר אשר הסתיימה כמובן בשחרורו ללא כל תנאי.

25. בנסיבות אלה אני קובעת איפוא כי לא היה יסוד למעצרו של המבקש ומכל מקום ההתנהלות המפורטת דלעיל, מהווה "נסיבות אחרות" המצדיקות את פיצויו מאוצר המדינה.

26. תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר תשמ"ב-1982) הותקנו בהתייחס לסעיף 80 לחוק העונשין, שכן חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) נחקק לאחר אותן תקנות.

בסעיף 38(ג) לחוק המעצרים נקבע כי שר המשפטים רשאי להתקין תקנות לעניין ההליכים בבקשה לפיצוי לפי סעיף זה וכן לקבוע סכומים מירביים לפיצוי לפי סעיף (א). תקנות אלה לא הותקנו ועל כן התקנות הקובעות את גובה הפיצוי הן תקנות סדר הדין המתייחסות כאמור לסעיף 80 לחוק העונשין.

27. תקנה 2 לתקנות הפיצויים מורה כי בקשה תוגש לבית המשפט עם תום הדיון בעניין המעצר וזאת לערכאה שדנה בעניינו של מבקש הפיצוי. בקשה מעין זו יש להגיש בדרך המרצה אך בקשה כנגד המדינה יכול ותהיה בעל פה מיד עם תום הדיון במעצר (תקנה 4).

תקנה 8(א) לתקנות הנ"ל קובעת את שיעור הפיצוי בגין יום מעצר או מאסר ועל פיה "**סכום הפיצוי המירבי בעד יום מעצר או מאסר הוא החלק ה-25 של השכר החודשי הממוצע במשק ביום מתן החלטת בית המשפט לעניין הפיצוי...**".

מכאן נובע כי המבקש שהיה עצור פחות מ-24 שעות, זכאי לכאורה לסכום של ₪ 349.

28. נשאלת השאלה האם מוסמך בית משפט זה לחייב את המשיבה לפצות את המבקש בסכום נוסף מעבר לסכום שנקבע בתקנה 8 הנ"ל.

לטעמי יש להשיב לשאלה זו - בחיוב.

תקרת הפיצוי הנקובה בתקנה 8 מבטאת רק אובדן הכנסה, אך אינה מתייחסת למימדים האחרים הנלווים למעצר - בוושה, חוסר אונים, עוגמת נפש, כאב וסבל - שהינם ראשי נזק שאינם ממוניים.

הוצגה בפני פסיקה לפיה בתי המשפט יכולים לחרוג מהתקרה שבתקנות וכך עשיתי אנוכי בתיק מ.י. 43057-03-15 עת הוריתי לפצות חייל בשירות חובה ללא עבר פלילי שנעצר ללא תשתית ראייתית, בסכום נוסף של ₪ 4,000 בגין הפגיעה בחירותו, בעוגמת הנפש והבושה שנגרמו לו.

בערעור שהגישה המדינה על החלטתי זו בע.פ. 4182-09-15 היא חזרה בה מהערעור ולמעשה החלטת הפיצוי נשוא תיק מ.י. 43057-03-15 בעינה עומדת.

29. אכן, המבקש בפני אינו "חייל בשירות חובה ללא עבר פלילי מכל סוג שהוא".

אין מחלוקת כי המבקש הוא בעל עבר פלילי עשיר שריצה מאסרים בעברו, ועבר עבירות רכוש ועבירות מסוגים נוספים, אך אין בכך כדי להצדיק את הפגיעה שנגרמה לו כתוצאה ממעצרו שנעשה ללא כל

יסוד, שעה שהמבקש הקפיד לשמור על התנאים שנקבעו בהחלטה, ציית להנחיות שירות המבחן והאישפוזית בטמרה ועל פי בקשת קצין המבחן אותה ציטטתי לעיל - פעל בהתאם למבוקש ממנו ושמר על התנאים המגבילים.

30. בנסיבות אלה אני מחייבת את אוצר המדינה לפצות את המבקש בסכום של 349 ₪ - הסכום הקבוע בתקנה 8 ובסכום של 3,000 ₪ - בגין הפגיעה בחירותו, עגמת הנפש שנגרמה לו וחוסר האונים שנילווה למעצרו בנסיבות היחודיות של תיק זה.

החלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשע"ו, 03 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.